

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus Aliqui De Examine Conscientiæ Generali Quotidiano Secundum Doctrinam S. P. N. Ignatii In Libello Exercitiorum

Palma, Luis de la

Coloniae, 1701

cap. 7. De tribus impedimentis compunctionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51909](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51909)

CAPUT VII.

De tribus impedimentis Compunctionis.

TRia sunt potissimum quibus cor induratur, atque adeo tria quæ compunctionem impediunt: abundantia occupationum, abundantia prosperitatum temporalium, & consuetudo peccandi. De his ita à Kempis, Capite de compunctione cordis. (a) De primo: *Felix, qui abjicere potest omne impedimentum distractionis, & ad unionem se recolligere sanctæ compunctionis.* De secundo: *Felix, qui à se abdicat, quidquid conscientiam suam maculare potest, vel gravare.* De tertio: *Certa viriliter, consuetudo consuetudine vincitur.*

Ad primum quod attinet, occupationum scilicet multitudine cor obdurari, notat etiam Bernardus ad Eugenium Papam, his verbis. (b) „ Hinc
D „ tibi

(a) *Lib. I. c. 21. n. 2.*

(b) *De Consid. l. I. c. 2.*

„ tibi timui semper, & timeo, ne di
 „ lato remedio dolorem non sustinem
 „ periculo te irrevocabiliter desperat
 „ immergas. Vereor, inquam, n
 „ in mediis occupationibus, quoniam
 „ multæ sunt, dum diffidis finem
 „ frontem dures: & ita sensim te ipsu
 „ quodammodò sensu prives justit
 „ lisque doloris. Multò pruden
 „ te illis subtrahas vel ad tempus: qua
 „ patiari trahi ab ipsis, & duci cer
 „ paulatim quò tu non vis. Quan
 „ quo? Ad cor durum. “ Tum re
 „ tis cordis duri miseriis, quas ex ill
 „ dedimus suprà, sic concludit. „ E
 „ quo trahere te habent hæ occupatio
 „ nes maledictæ: si tamen pergis, n
 „ coepisti, ita dare te totum illis, n
 „ tui tibi relinquens. “ Eodem tpi
 „ tu scribit Chrysostomus libro 2 d
 „ Compunctione. (a) Oportet ergò bon
 „ hujus volentem adire principia, priu
 „ animo & mente secedere ab omni
 „ perturbatione ac fluctuatione visibi
 „ lium, atque ad illa conscendere &

„ pe

(a) *In principio.*

„ penetrare silentia, ubi quies summa,
 „ tranquillitas jugis, pura serenitas. „
 Ratio manifesta est: quānam enim ra-
 tione fraudes rerum illarum, quæ ni-
 hil minus sunt quam quod esse viden-
 tur; & præterea deceptio meiipsius,
 qui foris alius meliorque videor, quam
 intus sum, in mediâ tot occupationum
 inquiete detegi possunt: cum in ipso
 profundo silentio summâque tranquilli-
 tate operosè laborantes vix hæc assequa-
 mur? Præsertim, cum occupationes
 negotiaque externa similia sint fluctibus
 maris: qui, si te illis committis,
 paulatim magis magisque te à littore
 removent, ita ut, cum in profundum
 te detrusum compereris, nec velis nec
 possis ad terram remeare. „ Nonnulli,
 „ inquit Gregorius, (a) toto cordis
 „ adnissu sæcularibus curis inserviunt.
 „ Has, cum adsunt, se agere exultant:
 „ ad has, etiam cum desunt, diebus
 „ ac noctibus cogitationis turbidæ æsti-
 „ bus anhelant. Cumque ab his,
 „ cessante forsitan opportunitate, quie-

D 2

„ ti

(a) *Pastoralis cura part. 2. c. 7.*

„ ti sunt , ipsâ deterius suâ quiete fa-
 „ tigantur. Voluptatem namque cer-
 „ sent si actionibus deprimuntur : la-
 „ borem deputant, si in terrenis ne-
 „ gotiis non laborant. Quod cum
 „ magno dolore Jeremias Prophet
 „ conspiciens, quasi sub destructione
 „ templi deplorat, dicens : a) *Quo*
 „ *modo obscuratum est aurum, mutatum*
 „ *est color optimus, dispersi sunt lapides*
 „ *Sanctuarii in capite omnium platearum?*
 „ *.....* Aurum igitur obscuratur
 „ cum terrenis actibus sanctitatis vi-
 „ polluitur..... Cum quilibet po-
 „ sanctitatis habitum terrenis se actibus
 „ inserit, quasi colore permutato ante
 „ humanos oculos ejus reverentia de-
 „ specta pallefcit. Sanctuarii quoque
 „ lapides in plateas disperguntur, cum
 „ causarum sæcularium foros, lata in-
 „ nera expetunt hi, qui ad ornamen-
 „ tum Ecclesiæ internis mysteriis
 „ quasi in secretis Sanctuarii vacan-
 „ debuerunt. “ Verum his missis
 „ sufficiat dicere ad propositum nostrum

quo

(a) *Thren. 4: 1.*

quod quemadmodum humus, quæ in plateis prætergredientium pedibus perpetuò calcatur, sensim indurescit, & lapidescit: ità etiam, longèque magis indurescant corda, quæ negotiis assiduis implicantur, tantòque à compunctione remotiora sunt, quantò negotiis illis tenacius adhærent.

Prætexunt illi excusationes varias, quas accuratè refellit à Kempis (a) Antè omnia allegant utilitatem proximi, propter quam laudabile sit deferere otium & quietem. Quasi verò laudem mereatur, te negligere, ut alteri pro-
Habeas, inquit, semper oculum super te primum, & admoneas te ipsum specialiter, præ omnibus tibi dilectis. Certum est eos qui suorum ipsorum obliti in proximorum commoda effunduntur, irretiri negotiis ad se non pertinentibus, nequè sibi commissis, sensimque etiam implicari majorum & superiorum suorum curis. Propterea ait: *Non tibi attrahas res aliorum, nec te implices curis majorum.* Caritatis benè ordinatæ

D 3

of-

(a) Ibid. n. 3.

ficia numquam ità excreſcent, neque
 mentem adeò abſorbeant, ut ſuffocent
 ſpiritum compunctionis: dummodò ab
 iis, quæ vel aliorum, vel majorum
 ſunt, abſtineatur. Quapropter plurimi
 de hâc veritate convicti, occupationum
 tamen retibus intemperanter impliciti,
 aliorum importunitates cauſantur, quæ
 ab invitis, & reluctantibus officia hæc
 extorqueant: atque hoc fraudulentò
 velo, & ſibiipſis imponunt, & ceteris
 imponere ſtudent. Hinc ſubjungit
 idem: *Si tu ſcis homines dimittere, ipſi
 te dimittent tua facta facere.* Explora-
 tum eſt haud minus, labore diligentia-
 que non exiguâ opuſeſſe, ut memoriz
 favoriſque hominum velificemur; rem
 verò eſſe perfacilem, aliorum negotia
 derelinquere: neque aliam ut homines
 nos deſerant diligentiam poſtulari, quam
 ut illos deſeramus. Hinc ſi veritati
 locum damus, fatendum eſt, nos
 proptereà non renuntiare hominibus,
 ne ipſi nos deſerant. Addit igitur
 pientiffimus ſcriptor: *Si non habes fa-
 vorem hominum, noli ex hoc triftari:*
ſed

*sed hoc tibi sit grave, quia non habes te
satis benè & circumspèctè, sicut deceret
Dei servum. Doctrinam hanc circà
occupationum frequentiam, ex libello
illo aureo huc transferendam putavi:
quia de compunctione loquens, quam
tractamus, nihil eorum prætermittere
videtur, quæ faciunt ad hanc mate-
riam.*

Non ab occupationibus superfluis
dumtaxat cor induratur, verum etiam
à felicitatis terrenæ, lætitiæ vanæ, &
carnalium concupiscentiarum affluxu:
his enim compunctio, justusque de
peccatis dolor similiter sustocantur.
Rationem ex Chrysostomo audiamus.

(a) "Sicut impossibile est, ut ignis in-
" flammetur in aquâ: ità impossibile
" est compunctionem cordis vigere in
" deliciis. Contraria enim hæc sibi
" invicem sunt, & peremptoria. Illa
" enim mater fletûs, hæc mater est ri-
" sûs: illa cor constringit, hæc dissol-
" vit: illa animæ alas annectit, & vo-
" lare facit in cælum: hæc ei plumbi

D 4

„pon-

(a) *De Compunctio. l. 2. antè med.*

„ pondus imponit, & demergit in in-
 „ fernum. “ Pluribus hæc prosequitur
 idem S. Pater. Quantò inimicus hic
 blandior, naturæque propensionibus
 accommodatior; tantò etiam validior
 est, pluresque victorias numerat, nil
 strenuè repugnemus. Optimè hic ob-
 servat idem à Kempis, huic hosti
 nostro vires tantas esse, (a) *propter le-
 vitatem cordis*, quod faciliè rebus ju-
 cundis abripitur, cum tamen in hoc
 exilio, tot inter culpas, totque illarum
 poenas, innumeræ lacrymandi causa
 occurrant: veramque contritionem sen-
 tiendi, non tantum non possit afferre
 gaudium mundana prosperitas, sed
 potius tristitiam augeat, & dolorem.
 Hinc autor idem ità scribit: (b) *Ne
 inepte te tradas letitiæ. Da te ad cordis
 compunctionem, & invenies devotionem*
 .... *Mirum est quod homo potest um-
 quam perfectè in hac vitâ lætari: qui
 suum exilium, & tam multa pericula
 animæ suæ considerat, & pensat. Pro-
 pter levitatem cordis, & negligentiam*
 de-

(a) num. 2.

(b) num. 1.

defectuum nostrorum, non sentimus animæ nostræ dolores: sed sæpè vanè ride-
mus, quando meritò flere deberemus.
Non est vera libertas, nec bona lætitia,
nisi in timore Dei cum bonâ conscientia
Et infra: (a) Quando homo est perfectè
compunctus, tunc gravis, & amarus est
ei totus mundus. Etenim hunc Deus
lacrymis nutrit, veluti cibo & potu, se-
cundum mensuram. Ciboque illo, &
potu tantoperè roboratur, ut nihil dul-
ce videatur, nisi quod lacrymas ciet;
nihil amarum, nisi quod has exsiccat.

Tribus modis, veluti totidem anti-
dotis, reprimitur inepta lætitia, quam
consolationes mundi, carnisque volup-
tates progenerant. I. Adversitatibus à
Deo immixtis, per jacturam bonorum,
honoris, sanitatis, aliasque, quæ in-
tentionibus, gustuique nostro repu-
gnant, voluntatem vitiosam infringunt,
viamque interturbant quam gradieba-
mur. Tantumdem enim hoc est, at-
què saburrare navem, ne vento prospe-
ro evertatur: pondusque cordi adjice-

D 5

re,

(a) num. 4.

re, ut ne levitate suâ extrâ se vagetur, sed intus in seipsum reflectat, vanitatem apparentium bonorum intelligat, veraque mala deplorare discat. Hinc idem laudatus scriptor: (a) *Utilius est sepe & securius, quod homo non habeat multas consolationes in hac vita, secundum carnem præcipue. Divinis enim consolationibus destituimur, ex eo, quod contritionem cordis non quaerimus, neque consolationibus terrenis sincerè renuntiamus.* II. Per poenitentiam corporalem, quâ doloribus, & asperitatibus corpus affligitur. Maximo perè enim juvatur anima, ut deploraret peccati culpam, dum corpus sentit peccati poenam. De quo sic auctor idem. (b) *Si futuras inferni sive purgatorii poenas cordialiter perpenderes, credo quod libenter laborem, & dolorem sustineres, & nihil rigoris formidares. Sed quia ad cor ista non transeunt, & blandimenta adhuc amamus, ideo frigidi & valde pigri remanemus.* III. Cordis denique levitati directè opponitur, id quod

(a) num: 3.

(b) num. 5.

quod S. P. Ignatius præscribit Additio-
ne 8, Hebdom. primæ. *Ut à risu, ver-
bisque risum provocantibus maximè ab-
stineam.* Pœnitentiis quidem corpo-
ralibus, aliisque rigoribus permittit
Sanctus in Exercitiis plus & minus,
secundum differentiam exercitiorum,
& exercitantis dispositionem: sed in
hoc consilio suo requirit constantiam,
vultque illud omni tempore, & in o-
mnibus exercitiis manuteneri. Spiritus
veritatis maximè serius est, & joco-
rum levitati maximè adversatur. Ver-
ba enim risum provocantia risûs mater
sunt: risus verò noverca compunctio-
nis.

Tertium, quo cor induratur, con-
suetudo peccandi est: & veluti lapis se-
pulchralis spiritui mortuo superpositus.
Hic antè omnia tollendus est, si desi-
deramus ut Lazarus noster resurgat. De
quo Bernardi ad Papam Eugenium ver-
ba aurea audiamus. (a) „ Quid non
„ evertit consuetudo? quid non affi-
„ duitate duratur? quid non usui ce-

D 6

„dit?

(a) *De consid. l. I. c. 2.*

agetur,
vanita-
elligat,
Hinc
ilins est
habent
secum.
s enim
ex eo,
quæri-
terrenis
pœni-
bus, &
Maxi-
deplo-
s sentit
auctor
purga-
, credo
z susti-
s. Sed
blan-
idi &
Cordis
r, id
quod

„ dit? Quantis, quod præ amaritudine
 „ prius exhorrebant, usu ipso in dul-
 „ ce conversum est? Audi justum,
 „ quid lamentetur super hujuscemodi,
 „ (a) *Quæ prius tangere volebat anima*
 „ *mea, nunc præ angustia cibi mei sunt.*
 „ Primum tibi importabile videbatur
 „ aliquid: processu temporis si assue-
 „ scas, judicabis non adeò grave: pau-
 „ lò post, & leve senties: paulò post
 „ nec senties: paulò post etiam dele-
 „ ctabit. Ita paulatim in cordis duri-
 „ tiam itur. “ Hactenus Bernardus:
 objiciens oculis, quod quotidie agitur
 in secreto cordis. Uti enim facile est
 compungi, quandò aliquid commissum
 est, quod intolerabile judicamus; ita
 perdifficile, ne dicam impossibile, si
 id, quod commissum est, censes esse leve,
 multòque magis si existimas bonum, &
 delectabile. Quemadmodum enim
 consuetudo facit ut intellectus torpeat
 ad rectè judicandum: ita eadem efficit,
 ut sensus piger sit ad dolorem. Qua-
 propter, sicut mensura propositi, men-
 sura

(a) *Iob. 6. 7.*

sura profectus est, (ut supra dicebamus,) quantumque propositum perfectius fuerit, tanto leviores in examine defectus deteguntur: ita etiam quantum propositum fuerit fortius, tantum ejus violati dolor augebitur: & proponere magna necesse est, si compungi de minoribus volumus: neque permittendum ullatenus, ut consuetudo callum obducatur, qui doloris sensum stupefaciat.

Ex dictis patet unde fiat, ut post defectus jam cognitos, sæpenumero duritiam ad dolorem, & lacrymas experiamur. Occupationum scilicet affluxus, abducit nos extrà nos, & tristitiam suppressit, quæ tamen interius paritur. Prosperitates temporales sensuumque illecebræ inaniter recreant, spiritumque privant culparum libramento, quod compunctio secundum Deum requirit. Consuetudo mentem offuscat, ut non existimemus novum, quod in usu positum est: neque admiremur, quod quotidie oculos subit: neque facti pœniteat, cujus tot exempla occurrunt. Denique compunctionis sanctæ

affectus non est istiusmodi, ut illam in
 examine subito comparare possimus ad
 quamcumque animæ dispositionem
 Occupationum torrens, ut hoc fiat,
 sistendus est, qui collectionem spiritus
 impedit. Castigandum corpus, dele-
 ctationes sensuum mortificandæ, con-
 temnendus blandientis fortunæ flatus,
 ut adversus levitatem cordis ad doloris
 sensum hauriendum iusto pondere ani-
 mus temperetur. Leges rigidæ, pro-
 positaque perfecta concipienda sunt,
 ut cor emollescat, & sentiendi virtu-
 tem habeat in defectibus etiam leviori-
 bus. Quod si forsitan officii & condi-
 tionis necessitas, curis occupationibus-
 que plurimis obstrictos nos teneat,
 pompamque, & fastum mundi requirat:
 alia hic majorque difficultas subnascitur.
 Ea enim etiam tunc libertas cordi pro-
 videnda est, ut inter negotia otiosum,
 & in mediis turbis solum sit, & inter
 blandimenta sensuum, spinæ animum
 fodicantis aculeum persentiscat. Rectè
 alicubi Seneca: Si jure merito æstiman-
 dus est, qui eadem animi æquitate va-
 sis

sis luteis utitur; atque si ex auro argen-
 tove conflata forent; non minoris pro-
 fectò, sed verò pluris etiam faciendum,
 elatione cordis non majore vasis aureis
 uti, quam si lutea essent. Idem in pro-
 posito nostro uluvenit. Multum est,
 applicare seriò animum uni negotio
 interiori, & sepositis ceteris omnibus
 huic uni sic intendere, atque si com-
 pluribus occupationibus spiritus disti-
 neretur: sed non minus est inter nego-
 tia plurima servare animum liberum,
 & rerum undequâque confluentium
 curis superiorem, tamque sedulò ad
 interiora attentum, atque si tantum me-
 dò sibi vacaret. Multum est in soli-
 tudine vitare hominum præsentiam, &
 affatum: sed non minus, inter medios
 occurrentium strepitus, his non abripi,
 sed solitudinem cordis constanter tueri.
 Multum est renuntiare gustui, sen-
 suumque irritamentis: sed non minus,
 inter illa non deviare, neque absce-
 dere à lacrymis & dolore, servareque
 compunctionem. Etenim si prudentia
 est declinare ignem, ne lædat, ex-
 cellen-

illam in
 imus ad
 tionem
 oc. fiat
 spiritus
 , dele-
 , con-
 flatus,
 doloris
 ere ani-
 , pro-
 sunt,
 virtu-
 eviori-
 condi-
 nibus-
 neat,
 quirat:
 scitur.
 i pro-
 osum,
 inter
 mum
 Rectè
 man-
 e va-
 sis

cellentissima profectò virtus, imò prodigium est, inter flammās vivere, & non uri. Sicut enim *musica in luctu importuna narratio*, (a) sic & luctus importunus in musicā: hæc enim duo sibi mutuo adversantur. Si igitur virtutis magnæ opus censetur, ut revera est, ad proliciendum peccatorum planctum mundi musicam fugere, sonitumque tubæ, & fistulæ, & citharæ, sambucæ & psalterii, & symphoniz, & universi generis musicorum adorantium statuamus: (b) non minor profectò virtus est, sed fortassè longè major, si musicæ hujus importunitas, cum assidue aures verberat, non exsiccat lacrymas, nequè impedit compunctionis dolorem. Non est enim verò quod de assequendo hoc gradu perfectionis desperemus: dummodò ex officii statûsque debito, non verò ex levitate cordis, his fluctibus involvamus. Illustre dedit in hoc genere exemplum sanctus Rex David: quod egregiè ponderat Chrysostomus „ his

(a) *Eccl. 22. 6.*

(b) *Daniel. 3. 4.*

his verbis (a „ Si propositum quietis
 „ gerat quis, nec in urbis habitatione
 „ turbabitur. Sicut & beatus David,
 „ qui non solum in urbe positus erat,
 „ sed & regni curas sollicita admini-
 „ stratione tractabat, & tamen multò
 „ ardentior in compunctione erat cor-
 „ dis, quam hi, qui solitudines viden-
 „ tur habitare. Illas enim lacrymas
 „ ejus, & illos tam uberes fletus, qui-
 „ bus & in die flebat, & in nocte
 „ numquam cessabat vix aliquis habet
 „ nunc eorum, qui cum Christo cru-
 „ cifixi videntur. Non enim solum
 „ hoc consideres, quod lugebat, &
 „ flebat: sed quis erat ille qui flebat,
 „ & quid agens lugebat. “ Cumque
 sanctus hic Doctor enarrasset compun-
 ctionis impedimenta quæ Davidem cir-
 cumfidebant, negotia regni in pace &
 bello, rerum omnium abundantiam,
 & delicias aulæ regalis, subjungit:
 „ Sed & illud commemorationem no-
 „ stram non effugiat, quod tanta cordis
 „ compunctio illo tempore etiam in
 „ Regi-

(a) *De Compunct. l. 2. ante med.*

„ Regibus fuit, quo nihil ita magnum
 „ & eximium lex tunc posita à cultori-
 „ bus suis deposcebat. Nostri verò
 „ agonis tempus, in quo adscripti vi-
 „ demur, etiam pro risu poenam ha-
 „ ber, laudem verò pro luctu, & pro
 „ tribulationibus salutem confert. Et
 „ tamen ille beatus David, cunctis
 „ quæ eum circumstare & constringere
 „ videbantur abruptis, ità erat in po-
 „ testate positus, tamquam omnibus
 „ esset ipse subjectus, & in solio regali
 „ erat ut vinctus in carcere, & in pur-
 „ purâ quasi in cilicio jacebat, cinere
 „ conspersus, & corde compunctus,
 „ aula regalis erat ei tamquam eremi
 „ vastissima solitudo. “ Hactenus ille
 exemplo Regis hujus docens, & convin-
 cens, defectui ignaviæque nostræ æquè
 adscribendum esse utrumque, sive
 quandò nobiscum habitantes, atquè intra
 nos commorantes, diverticula sensuum,
 & superfluas occupationes admittimus;
 sive quandò curis obligantibus violentè
 immergi, peccatorum sensu spiritu-
 que compunctionis privamur.

Sub-

Subjiciamus igitur stimulos nobis-
 ipsis, ad assequendum hunc perfectio-
 nis gradum: cor conservemus liberum,
 inter servitutem negotiorum: eaque
 inter curas maximas cura sit omnium
 potior, divinum beneplacitum in o-
 mnibus quærere, & gloriam Dei. *Do-
 mine*, inquit à Kempis, (a) *hoc opus est
 perfecti viri, numquam ab intentione
 caelestium animum relaxare, & inter
 multas curas quasi sine cura transire: non
 more torpentis, sed prærogativâ quâdam
 liberae mentis, nulli creaturæ inordinatâ
 affectione adherendo. Ubi enim resi-
 det affectus, ibi sentitur dolor. Quia
 igitur rebus internis non afficimur,
 hinc fit, ut desint lacrymæ ad damna
 spiritualia deploranda, & lamenta inu-
 tilia temporalium damnorum abundant.*
 De quo queritur idem autor: (b) *O
 Domine*, inquit, *quousque venimus?
 Ecce damnum defletur temporale, pro
 modico questu laboratur, & curritur, &
 spirituale detrimentum in oblivionem
 transit,*

(a) lib. 3. c. 26. n. 1.

(b) lib. 3. c. 44. n. 2.

transit, & vix sero reditur. Quod parum vel nihil prodest attenditur: & quod summè necessarium est, negligenter præteritur. Quia totus homo ad exteriora defluit: & nisi citò resipiscat, libens in exterioribus jacet. Hæc de Compunctionis impedimentis sufficiant, ad motiva ejus veniamus.

C A P U T VIII.

De Motivis Compunctionis, & doloris de peccatis: & de Puncto quinto Examinis.

LOquendo generaliter, hæc Motiva duo sunt. Primum est timoris, ex multitudine, & gravitate peccatorum, pœnarumque consideratione: & hoc proprium est incipientium. Secundum, amoris; ex desiderio placendi Deo propter se, & propter beneficia ab illo percepta. Amor hic, cum accenditur, erumpit in desideria inflammata visionis divinæ, & unionis cum summo bo-